

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 20 kwietnia 2017 r.

Poz. 1874

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.94.2017 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 18 kwietnia 2017 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym /Dz. U. z 2016 r., poz. 446 ze zm./ stwierdzam nieważność uchwały nr XXXII/207/2017 Rady Miejskiej w Biskupcu z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obrębach: Adamowo i Biskupiec Kolonia, gmina Biskupiec w części: § 8 ust. 5 pkt 2, § 8 ust. 5 pkt 7 lit. e) oraz § 8 ust. 5 pkt 8 lit. d), §13 ust. 3 i ust. 4 oraz §11 ust. 9 uchwały.

UZASADNIENIE:

Uchwałą nr XXXII/207/2017, Rada Miejska w Biskupcu uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w obrębach: Adamowo i Biskupiec Kolonia, gmina Biskupiec.

Analiza powyższej uchwały, wskazuje, iż niektóre jej postanowienia, istotnie naruszają art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778 ze zm.).

W § 8 ust. 5 pkt 2, uchwała przewiduje, że „dopuszcza się budowę nowych sieci i urządzeń infrastruktury technicznej oraz przebudowę istniejących sieci i urządzeń infrastruktury technicznej na zasadach i warunkach określonych w przepisach odrębnych;”. Postanowienie to narusza zasady sporządzenia planu miejscowego, wyrażone w art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, poprzez ustalenie przeznaczenia terenów w sposób niejednoznaczny. W ten sposób może dojść do nierozgraniczenia terenów o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania.

W § 8 ust. 5 pkt 7 lit. e) oraz § 8 ust. 5 pkt 8 lit. d) uchwały, Rada przyjęła - iż „dopuszcza się zaopatrzenie w energię elektryczną pochodzącą z odnawialnych źródeł energii o mocy nieprzekraczającej 100 kW na zasadach określonych w przepisach prawa;” - ustalenia w tym brzmieniu powodują możliwość naruszenia ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 961 z późn. zm.) oraz zasad sporządzenia planu miejscowego (art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym) poprzez ustalenie przeznaczenia terenów w sposób niejednoznaczny i niemożliwy do zrealizowania w przypadku uprzedniego posadowienia elektrowni wiatrowych o mocy większej niż moc mikroinstalacji w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. poz. 478 i 2365 oraz z 2016 r., poz. 925), czyli powyżej 40 kW. Instalacje o mocy powyżej 40 kW podlegają rygorom ww. ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, tym samym niniejsze ustalenia planu miejscowego nie wypełniają dyspozycji w niej zawartych, takich jak: np. określenie maksymalnej całkowitej wysokości elektrowni wiatrowej. Mogą naruszać wymagane przepisami odległości od planowanej zabudowy mieszkaniowej.

Również postanowienia §13 ust. 3 i ust. 4 uchwały, dopuszczając na terenach wskazanych w §13 ust. 1 (tereny rolnicze) realizację zabudowy zagrodowej, naruszają zasady sporządzenia planu miejscowego (art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym), poprzez ustalenie przeznaczenia terenów w sposób niejednoznaczny. Ponadto według załącznika do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164 poz. 1587) ustala się, tereny użytkowane rolniczo, które według kryterium

przeznaczenia terenów rozróżnia się na dwie odrębne kategorie: tereny rolnicze (symbol R) i tereny zabudowy zagrodowej w gospodarstwach rolnych, hodowlanych i ogrodniczych (symbol RM). Tymczasem kwestionowane powyżej postanowienia uchwały, po pierwsze dopuszczają na terenach rolniczych (R) zabudowę zagrodową, a po drugie wprowadzają dla niej identyczne wymogi, jak dla terenów zabudowy zagrodowej (RM) - §12 uchwały.

Należy zauważyć, że władztwo planistyczne gminy oznacza między innymi, że rada gminy może określać zasady kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. Nie może ona scedować tych uprawnień na inny organ, ani tym bardziej przekazać przysługującej jej kompetencji do określenia tychże zasad innym podmiotom. Rada gminy nie może także upoważniać kogokolwiek do decydowania czy określone (projektowane) rozwiązania inwestycyjne odpowiadają ustalonym przez nią w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasadom (m.in. wyrok NSA w Warszawie z dnia 6 kwietnia 2011 r. sygn. II OSK 124/11).

Plan miejscowy, będąc aktem prawa miejscowego ma zawierać normy określające konkretne przeznaczenie każdego odcinka terenu objętego daną regulacją bez podawania warunków, a także bez uzależniania tego przeznaczenia lub jego realizacji od jakichkolwiek zdarzeń przyszłych lub niepewnych. Tego rodzaju warunki lub zastrzeżenia mogą się znajdować wyłącznie w przepisach odrębnych, które z woli ustawodawcy kształtują zagospodarowanie terenu łącznie z planami miejscowymi. Powyższa zasada rozciąga się odpowiednio na szczegółowe rozwiązania zawierane w planach zagospodarowania przestrzennego. Opiniowana uchwała łamie tę zasadę wprowadzając szereg przepisów otwartych, uzależniających sposób zagospodarowania terenów od późniejszych opinii uzgodnień, zgód, warunków itp. różnych podmiotów biorących udział w procesie realizacyjnym, inwestycyjnym. (o wyrok WSA w Krakowie z dnia 14 września 2007 r. sygn. II SA/Kr 559/07, wyrok WSA w Krakowie sygn. II SA/Kr 1148/07 oraz WSA z dnia 16 listopada 2009 r. sygn. IISA/GI 522/09)

Zgodnie z treścią art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu. Podkreślić należy, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem szczególnym, gdyż zawiera normy planowe, tj. normy określające zamierzone do osiągnięcia cele. Pod pojęciem „przeznaczenia terenu” należy zatem rozumieć określenie na przyszłość celu, któremu ma dany teren służyć. Plan ten, w części zapisów wskazanych powyżej, nie wypełnia podstawowych wymogów ustawowych co do jednoznacznego przeznaczenia danego terenu. Według niniejszych ustaleń dopuszczono na terenach elementarnych m.in. projektowanej zabudowy, lokalizację bliżej nieokreślonych sieci, obiektów i urządzeń infrastruktury technicznej oraz odnawialnych źródeł energii o mocy nieprzekraczającej 100 kW, czyli w tym elektrowni wiatrowych o mocy powyżej mocy mikroinstalacji. Należy zatem stwierdzić, że ustalenia planu są nieczytelne i mogą oznaczać niedopuszczalne przemieszczenie różnych funkcji na tym terenie, przez co prowadzić do sytuacji nierozgraniczenia terenów o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania oraz doprowadzać do konfliktów w zagospodarowaniu danego terenu. Mając na uwadze funkcję regulacyjną mpzp, jego charakter prawa powszechnie obowiązującego, do którego tworzenia mają zastosowanie zasady techniki prawodawczej, a także skutkujący m.in. tym, że plan miejscowy może stanowić podstawę rozstrzygnięć w sprawach indywidualnych, uzasadnione jest twierdzenie, że o sprzeczności przedmiotowej uchwały z treścią art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o pizp przesądza już sam sposób zakodowania norm w uchwale, uniemożliwiający jednoznacznie określić przeznaczenia terenów.

Podkreślić należy, że przepisy zawarte w aktach prawa miejscowego, które wspólnie z regulacjami ustawowymi stanowią podstawę do dekodowania norm prawnych, podlegających konkretyzacji w ramach procesów stosowania prawa, a tym samym w konsekwencji do ingerencji w sferę prawną osób będących adresatami działań administracji, powinny być redagowane w sposób czytelny i niebudzący wątpliwości interpretacyjnych (wyrok z dnia 16 czerwca 2008 r. WSA w Krakowie sygn. II SA/Kr 407/08).

Ponadto §11 ust. 9 uchwały, który przewiduje, że „Dopuszcza się realizację nowych obiektów inwentarskich o obsadzie do 40DJP.”, pozostaje w sprzeczności treścią §8 ust. 2 pkt 2 przedmiotowego planu, który przewiduje zakaz lokalizacji w granicach planu przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów o ochronie środowiska z wyjątkiem inwestycji celu publicznego oraz rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 71) z którego wynika, że do takich przedsięwzięć powyższy akt zalicza m.in. chów lub hodowlę zwierząt w liczbie **nie mniejszej** niż 210 DJP (§2 ust. 1 pkt 51).

W tym stanie rzeczy postanowiono jak na wstępie.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie trzydziestu dni od daty jego otrzymania.

WOJEWODA WARMIŃSKO-MAZURSKI
Artur Chojecki